

истинска самозабрава. Тогава, почувствувалъ радостъ и облекчение, се освобождава отъ мъчителната самота и унесень, прѣдъ него се вѣстиватъ сѣянитѣ и виденията на древната столица, и му разкриватъ въ подвизитѣ на Крума (Гръма) срѣщу Никифора величието и хероичната мощь на българския духъ

По българското всичко царство,
Подъ Гръмовото господарство,
Задъ тебе или прѣдъ очи,
Навредъ за бой вечъ гласъ ечи.

Война, война непримирима
За башината ни любима,
Война противу лютий врагъ,
Нечаканъ гостенинъ недрагъ!

Втората епична пѣсень „Патриотъ“ се открива съ една хубава природна картина —

Отколѣ слънцето заседна,
Настана ношна тишина,
И задъ гората близо седна
Погладна пълната луна.

Тя съсъ заритѣ си огрѣла
Върху зелената трѣва,
Дружина вѣрна тамъ седѣла
Съ войвода патушна глава.

Прохладенъ изворъ тамъ извира,
Като на огънь варево,
А сѣнка дългнеста простира
Зелено буково дърво.

.